

Den onda cirkeln

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne denna sammankomst, Gud välsigne er alla.

I kväll ska jag behandla en av de onda cirkeln som är mycket vanlig hos människor. I viss grad är den verksam inom varje mänsklig själ. För det mesta lever den i det undermedvetna, även om vissa delar av denna cirkel kan vara medvetna. I detta arbete är det viktigt att följa cirkeln tills den avtäcks i sin helhet, för annars kan den inte lösas upp. Mina ord riktas inte så mycket till ert medvetna sinne, till ert intellekt, utan till era känslors nivå där denna onda cirkel finns.

Även om ni är medvetna om vissa delar av den onda cirkeln, använd dessa ord för att söka efter alla andra delar som ni fortfarande är omedvetna om. Kanske finns det vissa bland er som är helt omedvetna om alla delar av den här cirkeln. I det fallet och till att börja med, kommer dessa ord att vägleda er för att göra åtminstone en del av den medveten. Detta blir inte så svårt, eftersom många av era symptom lätt visar er, dock omedvetet, att cirkeln är mycket levande inom er. Tolka dock inte dessa ord som att man medvetet tänker och reagerar enligt den onda cirkeln; inse att den är dold. Det kommer att vara upp till er att medvetandegöra kedjereaktionen i ert arbete på denna väg där ni upptäcker och utvecklar er själva. Att bli medveten om dessa dolda strömmar kommer att ge er frihet och seger.

De flesta av mina vänner inser att det hos varje personlighet finns ett ologiskt sätt att tänka, känna och reagera, även om man medvetet kan känna till en bättre logik. Allting som befinner sig i det omedvetna är primitivt, okunnigt och mycket ofta ologiskt, även om det följer en viss begränsad egen logik.

Den onda cirkeln, som är mitt ämne i kväll, börjar i barndomen, där alla bilder formas. Barnet är hjälplöst; det måste tas om hand; det kan inte stå på egna ben; det kan inte fatta mogna beslut; det kan inte vara oavhängigt svaga och själviska motiv – och måste därför vara beroende av andra människor i viss utsträckning. Barnet är således oförmöget att älska osjälviskt. Den mogna vuxna växer in i det, förutsatt att hela personligheten mognar harmoniskt och förutsatt att ingen av de barnsliga reaktionerna förblir dolda i det omedvetna. Om de förblir dolda, växer bara en del av

personligheten, medan en annan del – och därtill en mycket viktig del – förblir omogen. Det finns mycket få vuxna som är lika mogna emotionellt som de är intellektuellt.

Barnet vill bli älskat; det behöver i själva verket bli älskat. Om det fanns en vuxen som kunde ge en antydning av gudomlig kärlek, skulle konflikten som vi diskuterar här inte uppstå. Men även i detta fall skulle individens inre problem aldrig lösas. För ingenting kan verkligen lösas genom vad en annan person kan eller inte kan göra! Det är därför som livet på denna ofullkomliga och orenade planet är nödvändigt för varje själ som ännu inte är ren.

Barnet kommer i kontakt med mer eller mindre ofullkomliga omgivningar som manar fram dess inre problem till förgrunden. På grund av bristen på gudomlig kärlek, hungrar barnet i sin okunnighet efter en odelad kärlek som vare sig är gudomlig eller mänskligt möjlig. Kärleken som det vill ha är självisk; det vill inte dela kärleken med andra, med bröder eller systrar eller ens med den andra föräldern. Barnet är ofta omedvetet avundsjuk på båda föräldrarna. Om föräldrarna inte älskar varandra lider dock barnet ännu mer. Den första konflikten har alltså sitt ursprung i två motsatta begär. Barnet vill å ena sidan ha vardera föräldrarnas odelade kärlek, det lider å andra sidan om föräldrarna inte älskar varandra. Eftersom alla föräldrars kärleksförmåga är ofullkomlig, missförstår barnet att de flesta föräldrar, trots deras ofullkomlighet, fortfarande är fullt kapabla att älska mer än en person. Barnet känner sig ändå uteslutet och avvisat om föräldern också älskar andra. Kort sagt, den odelade kärleken som barnet hungrar efter kan aldrig tillfredsställas. Vidare, när barnet hindras från att få det på sitt sätt, tjänar detta som ett ytterligare ”bevis” för barnet att det inte är tillräckligt älskat.

Denna frustration får barnet att känna sig avvisat, vilket i sin tur ger upphov till hat, ilska, fientlighet och aggression. Detta utgör den andra delen av den onda cirkeln. Behovet av kärlek som inte kan tillfredsställas, ger upphov till hat och fientlighet mot just de människor man älskar mest. Detta utgör generellt sett den andra konflikten hos den växande människan. Om barnet hatade någon som det inte samtidigt älskade, om det älskade på sitt eget sätt och inte begärde kärlek i gengäld, skulle den här konflikten inte kunna uppstå. Just det faktum att det finns hat för just den person man älskar dyrt, skapar en viktig konflikt i det mänskliga psyket. Barnet känner sig självfallet skamsat för dessa negativa känslor och skjuter därför in den här konflikten i det undermedvetna där den befäster sig. Hatet ger upphov till skuld eftersom barnet tidigt lär sig att det är dåligt, felaktigt och syndigt att hata, särskilt sina föräldrar som man ska älska och ära. Det är denna skuld, som lever vidare i det undermedvetna, som i den vuxna personligheten orsakar alla möjliga inre och yttre konflikter. Människor är dessutom omedvetna om roten till dessa konflikter, tills de bestämmer sig för att ta reda på vad som finns dolt i deras undermedvetna.

Skulden har en ytterligare och återigen oundviklig reaktion. På grund av att det omedvetna känner sig skyldigt, säger det ”Jag vill bli straffad”. Det uppstår på så vis en rädsla för straff i själen, som återigen nästan alltid är helt omedveten. Yttringarna återfinns dock i olika symptom som, om de följs upp, till slut leder till de kedjereaktioner som jag ska beskriva härnäst.

Med rädslan för straff inträder ytterligare en reaktion. Närhelst man är lycklig och gläds åt att njuta, trots att detta är en naturlig längtan, känner man att man inte förtjänar det. Skulden för att hata dem som det älskar mest, övertygar barnet om att det inte förtjänar något gott, glädjefyllt eller njutbart. Barnet känner att om det någonsin skulle bli lyckligt, skulle straffet, som tycks vara oundvikligt, bli så mycket större. Omedvetet undviker barnet därför lycka och tänker att det gottgör på det sättet och därmed undviker ett ännu större straff. Undvikandet skapar situationer och mönster som alltid tycks förstöra allting som är mest efterlängtad och önskat i livet.

Det är denna rädsla för lycka som leder en person till alla möjliga osunda reaktioner, symptom, strävanden, manipulationer av känslor och även till handlingar som indirekt skapar mönster som ser ut som om de ägde rum ofrivilligt, utan att personligheten alls är ansvarig för dem. Det uppstår därmed ytterligare en konflikt. Personligheten trängtar å ena sidan efter lycka och uppfyllelse, en rädsla för lycka förhindrar å andra sidan uppfyllelsen. Även om längtan efter lycka aldrig kan utplånas, ju starkare man önskar sig lycka, desto skyldigare känner man sig dock på grund av denna djupt dolda skuld känsla. Många personliga bilder såväl som massbilder ansamlas längs vägen som alla bidrar till att stärka denna kedjereaktion.

Rädslan för att straffas och rädslan för att inte förtjäna lycka skapar en ytterligare och mer komplicerad reaktion. Det omedvetna sinnet tänker: ”Jag är rädd för att bli straffad av andra, även om jag vet att jag förtjänar det. Det är mycket värre att straffas av andra, för då är jag verkligen utelämnad åt andra, låt det vara människor, låt det vara ödet, låt det vara Gud, låt det vara livet självt. Men kanske om jag straffar mig själv, skulle jag åtminstone kunna undvika förnedringen, hjälplösheten och nedvärderingen i att bli straffad av krafter utanför mig själv.” Dessa grundläggande konflikter mellan kärlek och hat, mellan skuld och rädsla för straff, finns i varje mänsklig personlighet, endast graden varierar. Den tvångsmässiga önskan om att straffa sig själv på grund av felaktiga och okunniga slutsatser finns i viss grad hos varje människa.

Personligheten påför sig således straff. Detta kan ske på olika sätt, antingen genom en fysisk sjukdom som psyket frambringar, eller genom olika missöden, svårigheter, misslyckanden eller konflikter inom något område av livet. I vardera fall beror det drabbade området på den personliga bilden som barnet har format och burit med sig under denna livstid tills den upptäcks och slutligen löses upp. Om det exempelvis finns en bild som berör yrke och karriär, kommer den således att förstärkas av den inneboende önskan om självbestraffning; svårigheter i detta avseende

kommer ständigt att uppstå i personens liv. Eller om det finns en bild knuten till kärlek och äktenskapligt liv, kommer samma mönster att gälla där.

Om och när du inte lyckas i en medveten och rättmätig önskan och ser på ditt liv där du hittar mönstret där uppfyllelsen av den medvetna önskan ständigt förhindras, som om du inte hade något att göra med det, som om ett ovänligt öde drabbade dig, kan du alltså vara säker på att det inte bara finns en bild och en felaktig slutsats inom dig, utan dessutom att behovet av självbestraffning också är närvarande.

En ytterligare kedjereaktion i den här onda cirkeln består av personlighetens tudelade begärsströmmar. Den ursprungliga tudelningen mellan kärlek och hat som startade den onda cirkeln, ger upphov till ytterligare tudelningar, vilket ni vid det här laget tydligt kan se. En av de motstridiga känslorna är behovet av självbestraffning, men samtidigt med detta existerar å andra sidan en önskan om att inte straffas. Den dolda delen argumenterar således: "Kanske kan jag komma runt det. Kanske kan jag på ett annat sätt gottgöra för min stora skuld för att jag hatar." Den tänkta gottgörelsen innebär en slags förhandling. Man gör så genom att ställa upp sådana höga normer för sig själv att det i verkligheten är omöjligt att leva upp till dem. Den lilla inre rösten argumenterar: "Om jag är så perfekt, om jag inte har några brister och ingen svaghet, om jag är bäst i allting jag gör, då kan jag gottgöra för mitt tidigare hat och min tidigare förbittring." Och eftersom den lilla rösten vid en tidpunkt trycktes undan i det omedvetna, dog den inte; den lever fortfarande i nutiden.

Du kommer endast över något om du kan dra fram det i ljuset. Det är därför som samma gamla hat fortfarande dröjer sig kvar inom dig. Det är också därför som du ständigt känner dig skyldig. Om det verkligen vore en fråga om det förflutna, skulle du inte känna denna intensiva skuld hela tiden, även om skulden inte är medveten. Du tror att genom att vara så perfekt, kan du undvika straff. På detta sätt skapas ett andra samvete. I verkligheten finns det bara ett samvete: det består av det högre jaget som är evigt och oförstörbart, det består av varje människas gudomliga gnista. Förväxla inte detta samvete med det andra samvetet som har skapats på ett konstlat sätt utifrån tvångsimpulsen att gottgöra för en förmodad synd eller till och med för ett verkligt misslyckande. Varken inbillade synder eller verkliga misslyckanden kan gottgöras genom detta konstlade och överdrivet krävande samvete; i verkligheten behöver ingen straffas. Vägen för att avlägsna verkliga misslyckanden är, som ni alla vet vid det här laget, mycket annorlunda och mycket mer konstruktiv. Om och när ni till slut särskiljer dessa två slags samveten, har ni tagit ett stort steg framåt.

Det goda och rena gudomliga samvetet månar naturligtvis om ditt framåtskridande, om din andliga utveckling och om att din personliga uppgift i livet fullgörs. Det månar också om din

personliga lag. När jag säger personlig lag, ska detta inte missförstås. Det betyder inte ett beteende av det slag som egensinniga, primitiva, outvecklade eller samhällsfientliga människor uppvisar. Det betyder inte att leva i en fästning av separation, ibland med ens egen själviska lag. Sådana människor bortser inte bara från samhällets lagar, utan också från den gudomliga lagen. Den personliga lagen som jag åsyftar utgör en del av den gudomliga lagen; den förblir alltid inom ramen för det gudomliga och strider aldrig mot det. Varje Guds barn skiljer sig emellertid i utveckling såväl som i karaktär och läggning. Varje person har olikartade egenskaper och brister. Varje människa behöver därför något olikartat för varje liv och ofta något olikartat för varje period inom samma liv. Vad som gäller för en viss person gäller inte nödvändigtvis för andra.

Den gudomliga lagen äger bredd och stor flexibilitet. Den känner inte till något om den stränghet och de generaliseringar som härrör från människans feltolkningar av denna lag. Sådana feltolkningar kan eventuellt behärska vissa individer. De känner starkt vad som förväntas av dem, och vad de medvetet tror är rätt tynger dem. Kanske är deras själviska instinkter fortfarande så starka att deras verkliga och gudomliga samvete har just den verkan, men kanske leder det dem snarare enligt deras personliga plan för livet.

Kanske leder din omgivning dig således till att göra något som i sig är rätt, och ändå är detta kanske inte det rätta för dig. Vad ditt verkliga samvete vill att du ska göra, å andra sidan, kan först se ut att gå emot den etiska och moraliska lagen i din omgivning. Även om detta kan låta konstigt för er, är det emellertid inte så konstigt om ni tänker på det på djupet. Ditt gudomliga samvete kommer aldrig att strida mot den gudomliga etiken och moralen. Om du således har modet och självständigheten att tänka igenom vad den yttre moralen är, kommer du att märka att den i många fall kan stämma överens med den gudomliga lagen medan den i vissa fall inte behöver göra det. Ibland är den yttre moralen stel och meningslös. Genom att följa den, kan du åsamka dig själv och andra mer skada än genom att följa din egen personliga gudomliga lag.

Den gudomliga lagen bestäms alltid först och främst av huruvida den skadar andra. Det kan finnas situationer i ditt liv när det är oundvikligt att skada andra; dessa situationer uppstår ur din tidigare okunnighet. I dessa fall behöver du fundera och noga överväga, be Gud om upplysning om vilket beslut som kommer att ge minst skada överlag. När du hör ditt gudomliga samvetes röst, kommer den att ge dig frid och frihet. Låt mig återigen betona: din personliga lag och plan kan aldrig vara omoralisk eller oetisk i verkligheten. Ibland kan det förefalla så enligt mänskliga stela normer som alltid tenderar att se saker bokstavligt och inte i överensstämmelse med den djupa innebörden. Mänsklighetens stela normer måste ofta i själva sin natur vara ogudaktiga och tvångsmässiga i samma bemärkelse som det andra, konstlade samvetet. För det som lever i individen, lever alltid i mänskligheten som helhet. Endast genom att känna in djupt inom dig och endast genom en fullständig egen ärlighet – som du i viss utsträckning måste ha lärt dig – kan du förstå det sanna

och verkliga samvetets innebörd som leder dig rätt om du inte låter det andra tvångsmässiga samvetets röst övermanna det verkliga samvetet.

När det verkliga samvetet talar, blir man befriad, mina vänner, oavsett huruvida ditt beslut visar sig vara vad dina känslor i stunden längtar efter. Häri ligger svårigheten: det finns inga regler. På en och samma gång kan ditt verkliga och gudomliga samvete säga åt dig att göra det som inte är smickrande eller bekvämt och som går emot dina själviska begär. Ditt hopp om att din inre röst som varnar för ditt själviska begär kan vara ditt tvångsmässiga samvete, är då oberättigat. Ibland kan det riktiga sättet vara det som både ditt verkliga och ditt tvångsmässiga samvete säger – endast motiven kan skilja sig. Vid andra tillfällen leder ditt verkliga samvete dig mot just det du önskar mest, men du saknar mod att följa det eftersom ditt tvångsmässiga samvete talar alltför starkt. Den rösten säger: ”Jag är alltför skyldig. Jag får inte vara lycklig. Jag förtjänar inte det.” Men när rösten från ditt gudomliga samvete talar till dig, måste du känna dig befriad; du måste känna dig i full harmoni med dig själv och med världen, oavsett vad beslutet, oavsett vad resultatet, oavsett vad svårigheterna kan vara. Mycket få människor kan tränga igenom till det gudomliga samvetets röst vid alla tidpunkter och vara medveten om den. De piskas ständigt av slavdrivaren i form av sitt tvångsmässiga samvete som har uppkommit genom kedjereaktionerna jag nämnde tidigare.

Det tvångsmässiga andra samvetet ställer krav som är omöjliga att uppfylla. Varje gång du misslyckas med att leva upp till dessa normer, känner du dig oproportionerligt nedslagen. Varje gång du misslyckas med att tillfredsställa det tvångsmässiga samvetet, känner du allt starkare att du inte kan undvika straff. Du känner behovet av straff ännu mer än innan du uppfann detta andra samvete. Du säger till dig själv ”Om jag inte ens är förmögen att vara så bra och så perfekt som jag borde vara med de flesta människor, hur kan jag vara perfekt med dem jag hatar? Jag vet därför hur mycket jag förtjänar att straffas och föraktas.” Förhandlingen som du ville få till stånd föll inte ut som beräknat. Den skulle aldrig kunna göra det. Priset som du betalar för det andra samvetet är alltså högt – så mycket högre än det pris som alla måste betala för att leva livet hälsosamt!

Vad händer när du inte kan uppnå dessa mål? Resultatet måste oundvikligen vara en känsla av att vara otillräcklig och underlägsen. Eftersom du inte vet att normerna för ditt tvångsmässiga samvete är irrationella, orealistiska och omöjliga att förverkliga, och eftersom du tror, bakom din separerande mur, att andra kan lyckas medan du ensam inte kan det, känner du dig helt isolerad och skamsen med din skuldmedvetna hemlighet att du inte bara hatar, utan du är också oförmögen att vara god och ren.

Ni kanske säger ”Det är riktigt och gott att bli fullkomlig”. Ni kanske säger ”Har inte det gudomliga samvetet också en önskan om denna fullkomlighet?”. Det har det absolut. Jag sa tidigare att ibland kan det gudomliga och det tvångsmässiga samvetet sträva efter samma sak. För det första skiljer sig dock sättet på vilket det uppnås i vardera fall. Det gudomliga samvetet vet att du ännu inte kan vara fullkomlig; det vill visa dig steg för steg hur fullkomlighet kan uppnås genom grader, genom att acceptera dig själv som du är nu utan skuld och rädsla. Det tvångsmässiga samvetet känner inte till något av det slaget; det måste vara fullkomligt nu. Vidare varierar dessa två rösters motiv. Det gudomliga samvetet har tid; det har en önskan om sitt slutliga mål i syfte att älska bättre, det vet att den gudomliga sanningens fullkomlighet är det enda sättet att ge kärlek och lycka och att bli lycklig och vara älskad.

Det andra samvetet motiveras av svaghet och rädsla. Det förhandlar; det vill undvika något som kan, men behöver inte, vara gott, sunt och förtjänat – det beror på hur man ser på så kallat straff. Det är för högmodigt för att inse att du helt enkelt inte kan vara fullkomlig än. Det är också för högmodigt för att låta dig acceptera dig själv som du är nu. Du måste därför känna dig underlägsen eftersom du inte kan leva upp till dina höga normer. Alla underlägsenhetskänslor i den mänskliga naturen kan reduceras till denna gemensamma nämnare. Så länge detta faktum inte känns och upplevs, kan du inte bli av med underlägsenhetskänslorna. Du behöver avtäcka hela den onda cirkeln och se att den saknar förnuft; du behöver leva igenom känslorna som fick dig att skapa den. Först då löser du upp den här kedjereaktionen punkt för punkt och skapar nya begrepp i ditt emotionella jag.

Oavsett vilka rationaliseringar du använder för att förklara underlägsenhetskänslorna, utgör de aldrig den verkliga orsaken. Andra kan verkligen vara mer framgångsrika på ett eller annat sätt, men detta i sig skulle aldrig kunna få dig att känna dig underlägsen. Utan dina konstlat höga normer, skulle du inte känna behovet av att vara bättre än eller åtminstone lika bra som andra inom varje område i ditt liv. Du skulle med jämnmot kunna acceptera att andra är bättre eller gör bättre inom vissa områden av livet, medan du har fördelar som andra kan sakna. Du skulle inte behöva vara lika intelligent, lika framgångsrik, lika vacker som andra människor är. Detta är aldrig den verkliga orsaken till att du känner dig otillräcklig och underlägsen! Denna sanning stöds av det faktum att ni ser att det är de mest briljanta, mest framgångsrika, vackraste människorna som ofta har värre underlägsenhetskänslor än andra som är mindre briljanta, mindre framgångsrika eller mindre vackra.

Denna otillräcklighet och underlägsenhet tjänar till att ytterligare sluta den stora onda cirkeln. Den omedvetna lilla rösten argumenterar igen: ”Jag har misslyckats. Jag vet att jag är underlägsen, men kanske, om jag bara kunde få ett avsevärt mått av kärlek och respekt och beundran från andra, skulle detta kännas som samma tillfredsställelse som jag ursprungligen trängde efter och

som då undanhölls mig och därmed tvingar in mig i det hatande läget och skapar hela den här cirkeln. Beundran och respekten från andra skulle också vara beviset på att jag var berättigad, för det är möjligt att nu ta emot vad mina föräldrar har förnekat mig. Men det kommer också visa att jag inte är så värdelös som jag misstänker att jag är när jag misslyckas med att leva upp till mitt tvångsmässiga samvetes normer.”

Dessa tankar är naturligtvis aldrig medvetet uttänkta; det är dock på det här sättet som känslor argumenterar under ytan. Cirkeln sluts alltså där den började och behovet av att vara älskad och beundrad blir mycket mer tvångsmässigt än det ursprungligen var. Alla de olika punkterna i dessa kedjereaktioner gör behovet mycket starkare. Det finns dessutom alltid en misstanke om att hatet var oberättigat – vilket det var, men i en annan bemärkelse. Personligheten känner omedvetet att om en sådan kärlek faktiskt alls finns, då hade barnet rätt och dina föräldrar, eller vem annars det var som inte gav den till dig, hade fel. Törsten efter kärlek blir således alltmer ansträngd och spänd med svaga, osunda och fullständigt omogna motiv. Eftersom detta behov aldrig kan uppfyllas – och ju mer detta blir uppenbart, desto större blir skulden – förvärras alla efterföljande punkter i den onda cirkeln allteftersom livet fortsätter, och skapar ständigt fler problem och konflikter. Bara när du önskar dig kärlek på ett sunt och moget sätt som inte täcker över sjuka motiv, och bara när du är villig att älska i samma grad som du önskar bli älskad och därmed att ta ”livets risk”, stundar kärleken.

Kom ihåg att den sjuka personligheten hos vilken den här onda cirkeln är stark, aldrig kan ta den risken så länge den fortsätter att begära omogen, barnslig kärlek. Så länge den inte kan riskera något för kärleken, vet den inte hur man älskar moget. Barnet förväntas inte ta den risken; den vuxna förväntas dock göra det. Det inre barnet har bara det omogna begäret och törsten efter kärlek och vill bli älskat och omhuldat, månat om och beundrat även av människor som individen inte har för avsikt att älska i gengäld. Och hos de människor som kanske har för avsikt att älska i gengäld, i viss grad, är proportionen mellan villigheten att ge och det tvångsmässiga behovet av att ta emot mycket ojämn. På grund av denna grundläggande orättvisa kan en sådan plan inte fungera, eftersom den gudomliga lagen alltid är rimlig och rättvis. Man får aldrig mer än man investerar. När du investerar frivilligt, utan svaga och tvångsmässiga motiv, får du kanske inte tillbaka kärleken omedelbart från samma källa som du investerade i, men så småningom måste den flöda tillbaka till dig, denna gång i en god cirkel. Vad du ger ut kommer att flöda tillbaka, förutsatt att du inte ger i svaghet, med ett motiv att bevisa något. Om motiven för den begränsade kärleken som du ger omedvetet har sin grund i den stora onda cirkeln, kan du aldrig få kärlek tillbaka, även om du av en slump stöter på en person som i grunden skulle vara förmögen att älska mer moget än vad som är möjligt i den omgivning som du vanligtvis drar till dig med dina dolda strömmar. Låt oss anta, rent hypotetiskt, att alla dina behov av att ta emot kärlek skulle kunna tillgodoses samtidigt som du endast investerar ett minimum av känslor. Inte ens då skulle ditt

behov kunna tillgodoses. Detta beror på det enkla faktum att ditt inre lidande behöver ett annat svar. Kärleken du hungrar efter i den missriktade idén om att den kommer att få dig att må bra, är inte svaret. Du söker med andra ord efter ett botemedel som inte är ett botemedel mot din sjukdom, och din törst efter kärlek kommer därmed att bestå och aldrig stillas. Det är som en bottenlös brunn. Därmed sluts cirkeln.

Det är ert arbete på denna väg att finna den här cirkeln inom er, att uppleva den, särskilt när det gäller var, hur och i avseende till vem den lever inom er. Allt detta måste bli en personlig upplevelse innan den verkligen kan lösas upp. Om du låter den här cirkeln enbart vara ett intellektuellt vetande, utan att återuppleva den känslomässigt, kommer kunskapen inte att hjälpa dig. För att upprepa: om du inte kan identifiera de olika punkterna i den onda cirkeln i dina känslor, kommer kedjereaktionens förekomst bara att utgöra ett ytterligare stycke teoretisk kunskap som du har absorberat, helt avskild från dina känslor. När du väl finner den här cirkeln i ditt personliga arbete kan du därför bryta den, men bara efter att du inser var de felaktiga grundantagandena finns. Du behöver se att som barn var du berättigad att ha vissa känslor, inställningar, behov och oförmågor som nu är förlegade. Du behöver också lära dig att vara tolerant mot dina negativa känslor. Du behöver förstå dem. Du behöver upptäcka var du avviker i dina känslomässiga tendenser, krav och begär från din medvetna kunskap. Du kanske mycket väl vet om, och även predikar, att man måste ge kärlek och inte vara så angelägen om att ta emot. Men alla ni, i era känslor, avviker fortfarande från en sådan intellektuell kunskap. Avvikelsen behöver göras helt medveten innan man kan hoppas på att bryta cirkeln. Först efter att du har insett och helt absorberat allt detta, och efter att du har begrundat orimligheten i vissa hittills dolda känslor, börjar de förändras, långsamt, gradvis, när du inte förväntar dig att de förändras i samma stund du förstår deras brist på förnuft. Att ge dem spelrum och inse att de är vanebundna kommer att göra det. Om du upptäcker deras felaktiga tendenser om och om igen, långt efter att du inledningsvis har förstått deras barnslighet, då och först då börjar dessa känslor långsamt att mogna. Hittills har du inte insett att dina känslor ofta har hävdats att du ville ta emot mer än vad du var villig att ge. De insisterade också på att du ska vara älskad på ett odelat sätt. Och du lever fortfarande – omedvetet – med den felaktiga slutsatsen att om en person som du håller kär älskar någon annan, älskar han eller hon dig nödvändigtvis lika mycket mindre. Allt detta är omoget och vilar på helt felaktiga slutsatser. Endast genom att lyfta in dessa känslomässiga reaktioner i medvetandet kan du inse detta. Du kommer då att bli medveten, punkt för punkt, om den stora onda cirkeln. Efter att känslorna har kommit till ytan, kan du tänka igenom dem, överväga hur och varför de är felaktiga. När du ser och möter dem – deras okunnighet, själviskhet och omogenhet – utan att skämmas och tillämpar din medvetna kunskap på dem och fångar upp dig själv när du faller tillbaka i gamla, dåliga känslomässiga vanor, kommer ditt undermedvetna gradvis att uppenbara fler och fler felaktiga slutsatser. Varje igenkännande hjälper dig att ytterligare bryta din personliga onda cirkel. Du blir på så sätt fri och oberoende.

Den mänskliga själen inrymmer all visdom, all sanning djupt i det inre. Men alla de felaktiga slutsatserna övertäcker den. Genom att göra dem medvetna och sedan arbeta igenom dem, punkt för punkt, kommer du till slut att nå målet där du låter visdomens inre röst träda fram inom dig som vägleder dig i överensstämmelse med det gudomliga samvetet, i överensstämmelse med din personliga plan. När de gudomliga lagarna – de allmänna liksom de personliga – överträds i dina inre och yttre reaktioner, leder ditt gudomliga samvete dig oupphörligen på ett sådant sätt som återställer ordning och balans i ditt liv. Det inträffar situationer som ser ut som ett straff, medan de i själva verket utgör utvägen för att få dig på rätt spår. Varhelst och närhelst du avviker, måste balansen återupprättas, så att du genom dina svårigheter till slut kommer dithän där du ändrar din inre riktning. Du förändras inte nödvändigtvis i dina yttre och medvetna handlingar, utan i dina omedvetna barnsliga krav och mål.

Mina kära vänner, arbeta alltså igenom den här onda cirkeln och upplev hur den är aktiv i ditt personliga liv.

Finns det några frågor?

FRÅGA: Vad händer med ett barn vars hat och fientlighet bryter ut helt öppet? Skulle ett sådant barn fortfarande ha en skuld känsla?

SVAR: Yttre manifestationer uppträder ofta hos barn. När ett barn har ett så kallat lynnesutbrott, bryter dessa känslor ut helt öppet. Men barnet blir ständigt utskällt och lär sig hur ”dåligt” detta är. Detta stärker behovet av att dölja sådana utbrotts sanna innebörd. Och även om hatet ibland är helt medvetet, förträngs det ofta senare. Samma utbrott kan därefter fortsätta i det inre hos den vuxna, utan åldersgräns, och upphör bara när den onda cirkeln medvetandegörs. Vissa människor kanske utvecklar en sjukdom som blir en form av barnsligt lynnesutbrott, eller de kanske helt enkelt gör livet svårt för dem runt omkring sig. Genom sitt olyckliga tillstånd påför sådana människor ständigt andra människor svårigheter, i syfte att påtvinga sin vilja och sitt tvångsmässiga barnsliga behov av att ta emot barnets utopi om en fullkomlig kärlek och omtanke. Detta kan ske i olika grader. Ibland är det mycket uppenbart, vid andra tillfällen är det mycket mer subtilt och dolt. Vad människor säger när de hemfaller åt ett sådant beteende är: ”Jag är olycklig, förstår du. Du måste ta hand om mig. Du måste älska mig.” Detta är ett lynnesutbrott utan barnets yttre manifestation. Enbart det faktum att fientligheten ibland kan bryta ut helt öppet under barndomen, betyder inte nödvändigtvis att den kanske inte förträngs senare.

FRÅGA: Skulle du vilja berätta för oss hur själen och anden skiljer sig åt?

SVAR: Ni har inte bara en fysisk kropp, utan flera subtila kroppar. Varje subtil kropp representerar en viss aspekt av den mänskliga personligheten. Ju högre din utveckling är, desto mer av dessa subtila kroppar löses upp, tills den enda ursprungliga andliga kroppen till slut återstår.

De olika subtila kropparna skiljer sig åt i täthetsgrad. Den tätaste är den mänskliga formen, den fysiska kroppen, åtminstone från er sfär och uppåt. Det finns lägre sfärer, innan reinkarnationscykeln börjar, där materien är ännu tätare än er. Den är så tät att ni inte kan se och röra den. För ert vidkommande skulle allt som inte kan ses eller röras vid falla in under samma kategori av ”subtil materia”. I själva verket är det inte så. Det finns materia som är så tät att ni, med er fysiska förmåga, inte kan se den mer än vad ni kan se verkligt subtil materia, subtilare än er egen. Ni kan gå igenom den på samma sätt som en ande som inte är inkarnerad kan gå igenom er materia. Men på ert förmåseplan är den tätaste materien den fysiska materien. För varje liv på jorden behöver ni den här fysiska materien, men ni lämnar den efter varje jordeliv. Strax efter den så kallade fysiska döden, lämnar ni också en annan materiekropp som är subtilare än den fysiska. Då återstår själskroppen eller känslökroppen. I denna kropp finns alla era känslor, intryck, inställningar och tendenser, med andra ord din sanna, inre personlighet. Allteftersom utvecklingen fortsätter till den högsta graden, upplöses själskroppen – liksom alla andra kroppar – och endast anden, det ursprungliga väsendet, kvarstår. Anden är det oförstörbara, det eviga, som lever inom dig och inrymmer det gudomliga samvetet som jag har talat om i kväll. Den inrymmer all visdom, all sanning och all kärlek, men den är övertäckt av dessa många lager.

FRÅGESTÄLLARE: Tack så mycket.

FRÅGA: När en person sover, stannar själen kvar i kroppen eller lämnar den tillfälligt kroppen för att återhämta sig?

SVAR: Den lämnar tillfälligt. Det finns olika subtila kroppar som lämnar den fysiska kroppen i olika medvetlösa tillstånd. Under sömnen är vanligtvis känslökroppen avlägsnad från den fysiska kroppen, ibland mer, ibland mindre. Den alstrar bilderna som ni översätter till symboler i en dröm. Om känslökroppen blev kvar i den fysiska kroppen under sömnen, skulle sömnen inte vara djupgående; det skulle vara en störd sömn. Men under en djup sömn är känslökroppen eller själen ute ur den fysiska kroppen. Detta är den fysiska vilan. Känslökroppens utsträckning kan vara större eller mindre. Blev det klarare?

FRÅGA: Ja. Behöver man sova djupt för att få avslappning eller räcker en lätt sömn?

SVAR: Ju djupare sömn, desto mer avslappning. Detta känner du när du vaknar. När du har haft en djup sömn, känner du dig mycket mer förnyad än när du har haft en lätt sömn. Ju djupare sömn, desto mer avlägsnad är känslokroppen från din fysiska kropp.

FRÅGESTÄLLARE: Jag har känt vissa personer som kan slappna av i tio minuter och bli ordentligt förnyade.

SVAR: Om sömnen är tillräckligt djup, kommer en tiominuterssömn att ge dig mer vila än en hel natt med ryckig och störd sömn när din känslokropp inte helt kan lämna på grund av dina spänningar.

FRÅGESTÄLLARE: Tack.

FRÅGA: En annan ande berättade en gång för mig att det är bra att ha en mycket lång bön och meditation. Efter några år blev detta väldigt mycket en vana. För en tid sedan, när jag frågade dig om det, sa du att detta kanske inte är bra eftersom det finns en stelhet och en vana i en sådan bön och att vi borde försöka glömma det som vi gjorde vid den tidpunkten. Jag undrar hur det kommer sig att vi blev uppmanade av en förmodat utvecklad ande att falla in i detta vanemönster?

SVAR: När en person först infinner sig på en andlig utvecklingsväg och inte alls är van vid bön eller koncentration, är en sådan meditation en bra disciplin. Det är gynnsamt att lära sig att koncentrera sig genom att be och meditera, eftersom dina tankar går igenom en viss reningsprocess och du bygger upp en viss medvetenhet. Man lär sig att odla osjälviska tankar. I bönen är dina tankar förhöjda och de banar därmed vägen för ett senare skede i din utveckling. Koncentrationsförmågan kan alltså kombineras med att odla konstruktiva och osjälviska tankar, som i bön. Man kan förvisso lära sig koncentration i samband med vilket ämne som helst, men det är bättre att lära sig på detta sätt än i vardagliga saker. Så ni ser, både reningen av tankeprocessen, så som den äger rum i bön, samt koncentration är nödvändiga på denna väg. Båda skulle kunna läras separat, men det är lika bra att kombinera dem. När man väl har lärt sig disciplinen, behöver man skydda sig mot att bönen blir en rutin som gör den stel och tom på livskraft.

Olika aktiviteter och inställningar gäller för olika faser i ens utveckling. När man väl har nått en viss punkt, skulle det i många avseenden vara skadligt att stanna kvar i en fast rutin. Om din bön inte längre vibrerar, är det bättre att ha korta böner som förändras i överensstämmelse med dina behov i varje skede av din nuvarande utveckling och också uppmärksamma dina nuvarande svårigheter och inre hinder. Koncentrationsförmågan som du har lärt dig kan då användas i syftet att finna dig själv i allt arbete som du gör på denna väg. Detta är mycket mer fruktbart än att i sitt

sinne rabbla samma sak om och om igen. Barn i första klass lär sig något annat än vad de lär sig senare.

Var välsignade var och en av er, alla som är här, alla mina vänner som läser dessa ord, alla era nära och kära och era familjer och era vänner. Ta dessa välsignelser med er, låt dem stärka ert mod och er viljekraft på vägen mot att finna er själva. Detta är den enda möjliga befrielsen, befrielse från alla era felaktiga slutsatser, befrielse från era tvångsmässiga höga normer som gör att ni känner er skyldiga och inte förtjänar det som Gud vill att ni ska ha: lycka, ljus, kärlek. Var i frid, mina kära vänner. Var i Herren.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21